



Arrest

nr. 171 931 van 14 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 7 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 9 september 2004, aangetroffen onder een valse identiteit, KENFACK Jacques, geboren op 6 maart 1963. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker bleek SIS geseind te zijn en te staan onder een inreisverbod in Frankrijk daar hij werd veroordeeld voor diefstal tot een gevangenisstraf van vier maanden. Verzoeker werd d.d. 24 oktober 2004 bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 8 maart 2005 werd hij opnieuw aangetroffen door de politie wegens winkeldiefstal. Hij werd, onder de naam KENFACK, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 23 september 2005 bleek dat verzoeker de toegang werd ontzegd tot het Italiaanse grondgebied.

1.4. Hij werd op 7 mei 2008 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van fraude. Vervolgens werd hij op 19 september 2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens fraude.

1.5. Hij werd op 22 november 2008 in vrijheid gesteld en werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 24 november 2009 diende hij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Hij werd op 30 november 2010 aangetroffen door de politie, doch werd vrijgesteld zonder meer.

1.8. Hij diende op 10 januari 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Die beslissing werd hem op 10 augustus 2011 ter kennis gebracht.

1.9. Op 3 oktober 2011 werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 november 2009, verworpen. Die beslissing werd hem ter kennis gebracht op 22 mei 2012.

1.10. Op 11 oktober 2011 werd hij, onder zijn echte identiteit, aangetroffen wegens slagen en verwondingen. Het is gebleken dat verzoeker gekend was onder verschillende aliasen, KOKEFARCQ Jean, geboren op 3 juni 1963, AKOULI Antoine, geboren op 22 oktober 1956 en YEMELI SONNA Jaques, geboren op 18 december 1961. Hij verklaarde dat zijn zus, MAFFO Adel, op het Belgische grondgebied verblijft.

1.11. Hij diende op 17 november 2011 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 16 maart 2012, werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 17 november 2011, onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3-3° van de vreemdelingenwet. Die beslissing werd hem op 10 augustus 2014 ter kennis gebracht.

1.13. Hij werd op 22 mei 2012 bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.14. Op 22 juni 2012 werd de beslissing van 3 oktober 2011, waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 november 2009, werd verworpen, ingetrokken.

1.15. Op 25 juni 2012 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 november 2009, werd verworpen.

1.16. Op 25 september 2012 liet de raadsman van verzoeker weten dat hij geen nieuwe beslissing heeft ontvangen aangaande zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en diende hij een aanvulling ervan in.

1.17. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 27 september 2012, bij arrest nr. 88.383, het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de beslissing van 3 oktober 2011, daar deze werd ingetrokken.

1.18. Verzoeker werd d.d. 1 maart 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.19. Hij werd op 9 augustus 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en diezelfde dag werd hem een inreisverbod opgelegd. De beslissing van 25 juli 2012 werd op 10 augustus 2014 ter kennis gebracht.

1.20. Op 11 augustus 2014 liet de sociale assistent van het centrum voor illegalen te Merksplas weten dat verzoeker dacht dat hij nog een aanvraag 9bis hangende had. Hij zou verklaard hebben dat zijn vrouw en kind van 10 jaar in Frankrijk wonen, dat zijn kind de Franse nationaliteit heeft en zijn ander kind geen nationaliteit heeft.

1.21. Op 14 augustus 2014 preciseerde de sociale assistent dat de vrouw van verzoeker, de naam CORTEZ Godoy Cecilia Marie, geboren op 21 mei 1971, draagt en zijn kinderen de namen SONNA Keyanfe Glenn Hervé, met Franse nationaliteit, geboren 3 juli 1992 en Cortez Godoy Geata Roberto, geboren te Brussel op 9 december 2009. Zijn vrouw zou in Roubaix wonen.

1.22. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorste op 22 augustus 2014, bij arrest nr. 128.218, bij uiterst dringende noodzakelijkheid het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 augustus 2014 en het inreisverbod.

1.23. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwierp diezelfde dag, bij arrest nr. 128.220, de vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 november 2009, werd verworpen.

1.24. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwierp diezelfde dag, bij arrest nr. 128.222, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 maart 2011.

1.25. Bij beschikking van 27 augustus 2014 stelde de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vast dat het verzoek tot voorlopige invrijheidsstelling zonder voorwerp is daar hij reeds in vrijheid werd gesteld.

1.26. Op 9 september 2014, werd de verwerpingsbeslissing 9bis, genomen op 25 juni 2012 ingetrokken. Die intrekingsbeslissing werd ter kennis gebracht op 24 februari 2015.

1.27. Op 10 september 2014 werden de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 22 maart 2011, het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende het inreisverbod van 10 augustus 2014 ingetrokken.

1.28. Op 12 september 2014 werd een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen aangaande de eerste aanvraag 9ter, ingediend op 10 januari 2011, bij toepassing van artikel 9ter, §3-4° van de vreemdelingenwet.

1.29. Verzoeker actualiseerde d.d. 5 november 2014 de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met een arbeidscontract, gesloten met ONA INVEST SCS.

1.30. Op 28 november 2014, werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 november 2009, verworpen. Die beslissing werd d.d. 14 april 2015 ter kennis gebracht. Diezelfde dag werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.31. Tegen die beslissingen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 172.837.

1.32. Er werd op 7 juli 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.083459/2016 – GF) wegens winkeldiefstal.

1.33. Op 7 juli 2016 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

1.34. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.35. Verzoeker diende op 12 juli 2016 eveneens een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, namelijk de behandeling van het schorsingsberoep gekend onder rolnummer 172.827, ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd verworpen op 27 november 2014 en het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.36. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: Y.i

voornaam: S. J.

geboortedatum: 18.12.1961

geboorteplaats: Mbouda

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS: A. A., °22/10/1956 ; K. J., °03/06/1963 ; K. J., °06/03/1963 ; T. J.

*.....
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- ☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal PV nr AN.12.LB.83303/2016 van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 24/10/2004 en 28/11/2014

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10/08/2014.

De zoon van betrokkene is van Franse nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zoon kan zich begeven naar kameroen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de zoon van betrokkene in Frankrijk verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal

PV nr AN.12.LB.83303/2016 van de politie van Antwerpen

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 24/10/2004 en 28/11/2014 Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10/08/2014.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend.

Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend.

Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer

naar Kameroen geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

De zoon van betrokkene is van Franse nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke

verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zoon kan zich begeven naar kameroen.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de zoon van betrokkene in Frankrijk verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden..

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal

PV nr AN.12.LB.83303/2016 van de politie van Antwerpen

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 24/10/2004 en 28/11/2014

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10/08/2014.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

De zoon van betrokkene is van Franse nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zoon kan zich begeven naar kameroen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de zoon van betrokkene in Frankrijk verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken (...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

2.3. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering –dat overigens door de verwerende partij niet wordt betwist - wettelijk vermoed.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.5. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkinds mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De toepassing van deze voorwaarde

2.6. Het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.8. Bij de beoordeling van een grief artikel 8 van het EVRM houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, tweede lid te worden gemaakt. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.9. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

2.10. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.11. Het Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, *quod in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen ('most exceptional cases') zal er dan worden geoordeeld dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, par. 39. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 24 november 1998, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70).

2.12. Verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat ze haar betoog geheel steunt op wat werd uiteengezet in het kader van haar vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen ten aanzien van de beslissing van 28 november 2014 betekend aan verzoekende partij op 14 april 2015 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2.13. Dit beroep werd bij de Raad ter terechtzitting van 13 juli behandeld. In het arrest van 13 juli, nr. 171775 wordt hierover gesteld:

« En l'espèce, Concernant l'existence d'une vie familiale que le requérant entretiendrait avec son fils et sa compagne, le Conseil observe tout d'abord que ceux-ci résident en France, et non en Belgique, en manière telle que la vie familiale que le requérant dit entretenir avec ces personnes en Belgique ne peut être considérée comme établie, ce d'autant que le requérant reste en défaut d'apporter la moindre preuve concrète de l'existence de la relation qu'il dit continuer d'entretenir de manière effective avec sa compagne et son fils français résidant en France.

En outre, le Conseil observe que le fils du requérant, né le 3 juillet 1992, est aujourd'hui majeur. Or, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que si le lien familial entre des partenaires, ainsi qu'entre parents et enfants mineurs est supposé, il n'en est pas de même dans la relation entre parents et enfants majeurs. Dans l'arrêt Mokrani c. France (15 juillet 2003), la Cour européenne des Droits de l'homme considère que les relations entre parents et enfants majeurs « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ». Dans l'appréciation de savoir s'il existe une vie familiale ou non, il y a lieu de prendre en considération toutes les indications que la partie requérante apporte à cet égard, comme par exemple la cohabitation, la dépendance financière de l'enfant majeur vis-à-vis de son parent, la dépendance du parent vis-à-vis de l'enfant majeur ou les liens réels entre le parent et l'enfant.

En l'occurrence, le Conseil ne peut que constater que la partie requérante ne démontre ni l'existence de liens affectifs normaux avec son fils français qui réside en France ni, a fortiori, l'existence du lien de dépendance particulier requis et exposé ci-avant.

La vie familiale, au sens de l'article 8 de la CEDH, du requérant avec les membres de sa famille, n'est donc pas démontrée.

- Concernant l'existence d'une vie privée dont le requérant se prévaut en Belgique du fait qu'il y vit « depuis plus de 13 ans », que cela fait autant d'années qu'il n'a plus été au Cameroun où il n'y trouve plus la moindre attache et qu'il y a tissé un réseau socio-affectif et professionnel important, le Conseil observe, à la lecture de la décision querellée et du dossier administratif, que la partie défenderesse, usant de son large pouvoir d'appréciation tel que décrit ci-dessus, a exprimé sa position sur la vie privée alléguée en estimant que ni la longueur de son séjour en Belgique ni son intégration ni l'existence d'un contrat de travail ne pouvaient constituer des éléments suffisants pour justifier l'autorisation de séjour sollicitée ; en outre, le Conseil ne constate pas que la partie défenderesse aurait omis de prendre en considération un élément qui ne se concilierait pas avec cette constatation. En ce qui concerne l'absence d'attaches au Cameroun, le Conseil relève, à l'aune du dossier administratif et de la requête, que la partie requérante n'avance par ailleurs aucun élément probant tendant à démontrer la nature insurmontable des obstacles l'empêchant de vivre dans son pays d'origine. Concernant le contrat de travail déposé, le Conseil ne peut qu'observer à la lecture du dossier administratif que le requérant ne dispose d'aucune autorisation de travail en manière telle, qu'à ce stade, il n'est pas fondé à faire valoir que la conclusion de ce contrat de travail constitue un obstacle insurmontable l'empêchant de vivre dans son pays d'origine ou que la décision entreprise soit à l'origine d'une interruption professionnelle particulière constitutive, dans son chef, d'une violation de l'article 8 de la CEDH.

Pour le surplus, le Conseil observe, à l'examen de l'ensemble du dossier dans les conditions particulières qui sont celles de l'extrême urgence, que si le requérant réside en Belgique depuis de nombreuses années, il ne peut se prévaloir d'un séjour légal. Dans ces circonstances, il apparaît *prima facie* qu'au demeurant, la source des atteintes éventuelles qui pourraient être portées aux éléments constitutifs d'une vie privée du requérant en Belgique ne réside pas tant dans les actes attaqués que dans la précarité de sa situation administrative d'où sont nés les éléments en cause.

Par ailleurs, le Conseil constate que la partie requérante s'est maintenue illégalement sur le territoire belge et considère, à l'instar de la partie défenderesse dans sa note d'observation, qu'elle ne pouvait ignorer que la poursuite de sa vie privée et familiale en Belgique revêtait un caractère précaire. A cet égard, il rappelle que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ne peut s'interpréter comme comportant, pour un État, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour européenne des droits de l'Homme, 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour européenne des droits de l'Homme, 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67).

3.3.2.3 En conclusion, la violation alléguée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ne peut pas être retenue et par conséquent, la partie requérante ne peut en aucune manière se prévaloir d'un grief défendable.

3.3.2.4. Au vu de ce qui précède, la partie requérante ne peut se prévaloir d'aucun grief défendable au regard d'un droit garanti par la CEDH» .

2.14. De vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen werd verworpen door de Raad bij arrest van 13 juli, nr. 171775. Zoals hoger gesteld brengt verzoekende partij ook thans geen andere gegevens bij en herhaalt zij de motieven zoals reeds uiteengezet en beoordeeld.

2.15. *Prima facie* wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.16. Verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM nu zij vreest onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in geval zij wordt teruggestuurd naar Kameroen.

2.17. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.18. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

2.19. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.20. Het Hof oordeelde echter evenzeer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

2.21. Verzoekende partij meent dat zij niet kan terugkeren naar Kameroen omwille van gezondheidsredenen. Ook hier herhaalt verzoekende partij haar grief zoals aangevoerd naar aanleiding van haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing genomen op 12 september 2014 aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals het verzoekschrift stelt werd ook een tweede aanvraag tot machtiging om verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. De loutere herhaling van verzoekende partij dat zij astma heeft kan dan ook niet volstaan te meer uit het bij het verzoekschrift toegevoegde medisch advies van de arts blijkt dat verzoekers gezondheid geenszins verontrustend is.

2.22. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook *prima facie* niet blijken.

2.23. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.24. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

2.25. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

2.26. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar hetgeen gesteld is in het kader van haar ingeroepen middelen. Zij meent dat haar verwijdering strijdig is met artikelen 3 en 8 EVRM. Het door verzoekende partij beschreven nadeel is identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals blijkt uit de bespreking heeft verzoekende partij op het eerste zicht geen schending van de door haar aangevoerde hogere rechtsnormen aannemelijk gemaakt en heeft zij aldus geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aangevoerd.

2.27. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

2.28. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK